

[Bangsted.]

Skilling i Salær. Han har dem som et gratis fast ansat Personale. Det er Stats-slaveri, der her søges praktiseret i Folkestyrets misbrugte Navn. I Virkeligheden mangler der paa dette Omraade i Forslaget kun en Bemærkning om, at den Tobakshandler eller Restauratør, der i Aarets Løb indkasserer det største Beløb til Statskassen, skal have udbetalt en Præmie for ydet Indsats; og den højtærede Minister havde da faaet indført en Slags Stakhanov-Bevægelse inden for disse to Erhvervsgrene. Under Gennemlæsning af Forslaget har jeg ikke faaet noget synderlig stærkt Indtryk af, at den højtærede Finansminister kender ret meget til de katastrofale Vanskeligheder, Tobakserhvervet er ude for i Øjeblikket. Vi har noget, der hedder Prisstop, vi mærker ganske vist ikke meget til det, vi har ogsaa noget, der hedder Lønstop, det mærkes der langt mere til, og endelig har vi noget, der hedder „slet ikke noget Stop“, og det gælder Skatter og Afgifter til det offentlige. Og det mærker vort Samfund mest til i Dag. Staten dynger Skat paa Skat og Afgifter paa Afgifter og optræder selv som den indtægtstagende. Det kalder man for social Retfærdighed.

De faa Tobaksvarer, der er til Raadighed paa Markedet i Dag, er 3—4 Gange dyrere end for blot nogle ganske faa Aar siden. Det betyder imidlertid ikke, at Tobakshandelens Indtægter er forøget tilsvarende, endside at dens Mennesker skovler Penge ind, tværtimod, Fordyrelsen af Varerne skyldes alene offentlige Afgifter.

Vi har haft mange forskellige Finansministre, men de ligner alle sammen hinanden i, at de er altopslugende og altædende, fordi de altid er sultne og slet ikke kan taale Synet af Penge. Tobakshandelen har i Dag saa faa Varer i Omsætning, at det bør vække den største Beundring, at dens Udøvere er i Stand til at klare de nødvendige Udgifter, baade til Butikkens Husleje og alt, hvad der til hører, samt til Opretholdelse af deres private Husholdning. Det er for mig en Gaade, at disse Mennesker i det hele taget kan faa det til at løbe rundt. Rimeligere end noget andet havde det været, om man fra Lovgivningsmagts Side havde sagt: Dette Erhverv er saa haardt ramt, at der anstændigvis bør tilbydes det et rentefrit Erhvervslaan svarende til en passende Procentsats af den reelle Omsætningsforringelse, som Erhvervet faktisk og uforskyldt har været ude for. Noget saadant søger man forgæves efter.

Af hvad Grund skal Afgifterne sættes

yderligere i Vejret? Det er næppe, fordi den altid magre Statskasse hungrer efter Penge, for saa var der andre Udveje end at lægge en ny og tung Byrde paa et enkelt og for Tiden praktisk talt ødelagt Erhverv.

Saa siges der, at Lovforslaget skal ses som et Led i det samlede Lovkompleks. Ja vel, men det kan løsgøres fra Komplekset, og det gør det i øvrigt hverken bedre eller daarligere eller mere forsvarligt, at man tager det ind under det store Lovkompleks. Det er efter vor Opfattelse noget Snak at drøfte, hvorvidt Forslaget skal betragtes som selvstændigt eller som et Led i dette særlige Kompleks. Indeholder disse Forklaringer en Bitte Klogskab, maa det være af den Slags, som en yndig ung Pige søger at lægge for Dagen, naar hun gør sit bedste for at holde sig en paatrængende Bejler fra Livet og hverken vil give ham sit Ja eller Nej. Det er muligt, at den højtærede Finansminister er de praktiske Livserfaringers Mand. Han kan dog næppe for Alvor mene, at den foreslaaede Forhøjelse af Forbrugsafgifterne vil være med til at bremse op for Pengerigeligheden. Vi National-socialister tvivler ikke et Øjeblik om den højtærede Finansministers Ærlighed, men det kunde tyde paa, at han har haft Raadgivere, der ikke har givet ham et saa godt Raad, som han i Virkeligheden har fortjent. De Millioner, der indkommer gennem den nu foreslaaede Afgiftsberegning, er for en Draabe at regne i den flere Milliarder store Omsætning, som foregaar her i Landet.

Det er virkelig en alt for stor Betydning at tillægge det lille Tobakserhverv, naar man søger at faa sig selv og andre til at tro paa, at Erhvervet kan være med til at hindre en eventuel Inflation. Skal den hindres, maa den højtærede Finansminister vise sig ganske anderledes kradsbørstig og møde op med Forslag, der for vor Skyld gerne maa være chokerende. Men lad være med at tage Pengene fra den arbejdende Befolkning. Det er det, der sker i dette Tilfælde.

Da det altsaa ikke staar klart for os National-socialister — vi er jo kun ganske almindelige og jævne Mennesker —, hvad Meningen, eller om man vil Fidusen, er med denne voldsomme Afgiftsforøgelse, skal jeg paa mit Partis Vegne anmode den højtærede Finansminister om en nærmere Forklaring, men jeg beder den højtærede Finansminister om at give en detailleret Begrundelse, for vi National-socialister er noget tungnemme, naar det gælder Forstaaelsen af de demokratiske Princippers Krogveje.